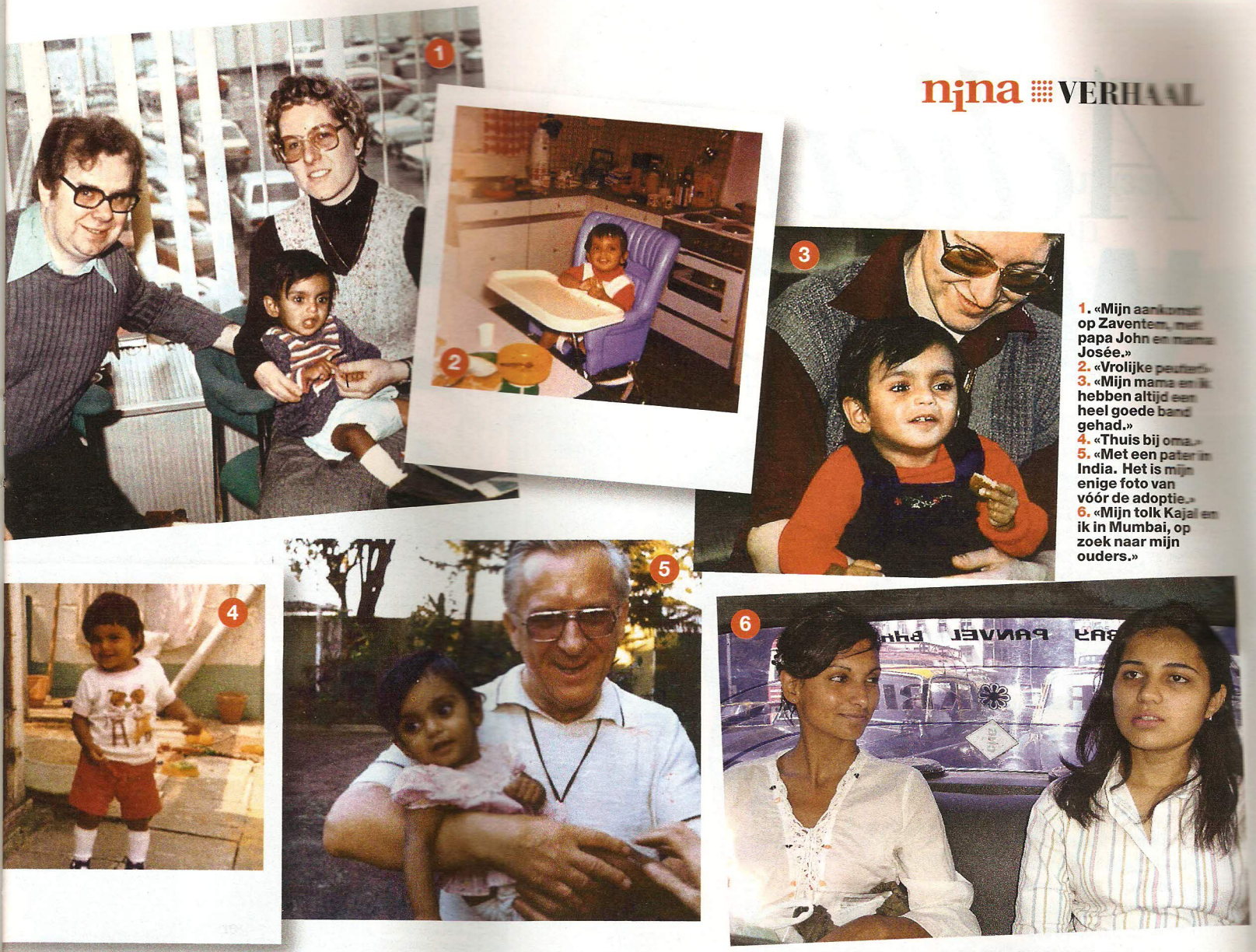

1. «Mijn aankomst op Zaventem, met papa John en mama Josée.»
2. «Vrolijke peuter!»
3. «Mijn mama en ik hebben altijd een heel goede band gehad.»
4. «Thuis bij oma.»
5. «Met een pater in India. Het is mijn enige foto van vóór de adoptie.»
6. «Mijn tolk Kajal en ik in Mumbai, op zoek naar mijn ouders.»

trots. Voor mijn moeder lag het moeilijker, de typische moederlijke bezorgdheid denk ik, maar ze respecteerden beiden mijn keuze. Ik voelde me meteen thuis in India, ook al was ik een beetje onzeker en zagen mensen aan mijn kleren dat ik daar niet honderd procent paste. Ik vond het leuk dat er zoveel mensen op straat liepen. Er was natuurlijk veel armoede, maar ook veel sociale rijkdom. Vreemd genoeg had ik geen cultuurshock. Die kwam pas toen ik terugkwam en ik de verlatenheid in de straten zag. Heel anders dan in India en in mijn kindertijd hier, toen ik in het weekend wakker werd onder het geruststellende geluid van babbelende buurvrouwen. Zalig.»

Weeshuis

«De Vlaamse zuster Jeanne Devos had een logement geregeld in Mumbai. Dankzij de documenten die mijn ouders hadden gekregen, wist ik in welk weeshuis ik opgevangen ben. Het gebouw stond er nog, maar het was geen weeshuis meer. Het had maar anderhalf jaar bestaan omdat er illegale adopties hadden plaatsgevonden. Mijn geluk is dat ik daar de sociaal assistente Anjali heb ontmoet, die mij als baby nog gekend heeft. Een heel warme vrouw. Zij wou me helpen en vertelde dat de meeste kinderen uit het weeshuis op straat werden achtergelaten en door de politie binnengebracht. Het is niet eens zeker dat mijn familie uit Mumbai afkomstig was. Helaas liep mijn zoektocht vast. De echte reden zal ik nooit weten. Werd er niet naar gezocht of werden de documenten niet bijgehouden? Als bij toeval had Anjali twee weken voor mijn komst wel foto's gevonden van het weeshuis. Ze wou die weggooien, maar haar moeder had haar tegengehouden. Volgens Anjali's geloof was het ook geen toeval dat ik daar plots stond. Zij zag het als een geschenk. Die ontmoeting heeft mij veel voldoening gegeven. Ik heb dan mijn biologische moeder niet teruggevonden, maar ik vond het wel straf dat ik zo'n wijze vrouw uit mijn verleden heb kunnen ontmoeten.»

Waar kom ik vandaan? Die vraag heb ik heel lang weggestopt

«Mocht ik zelf geen kinderen kunnen krijgen, dan zou ik adoptie overwegen, maar dat is niet evident. Drie jaar geleden heb ik zelf binnen de adoptiezorg gewerkt en ik heb er veel geleerd. Het heeft me geholpen reacties die ik heb, beter te plaatsen. Het is belangrijk dat een adoptiekind mag voelen. Dat het niet alleen probeert te 'fitten' en zich afvraagt 'Wat kan ik voor deze twee lieve mensen, die mij zijn komen redden, doen?' Dat kan als een zware last op jonge schoudertjes wegen. Ik was ongeveer 14 maanden jong toen ik geadopteerd werd. Nu ben ik 34 en er zal altijd een deel van mijn verleden leeg aanvoelen. Al was het maar één foto van mijn biologische mama en papa en misschien een broer of zus, dat zou de max zijn!» n